

Διώξετε τον τέλος πάντων τον στρατό τον μακαλλάρη
τὰ βρεμένα του νὰ πάρη,
καὶ νὰ πᾶνε τὰ σκυλιὰ
μὲς ὅτῃν κόκκινη Μηλιά.

Διώγτε τους, παρακαλῶ,
τῆς εἰρήνης δορυφόροι,
κι' ἂν ἐν θλίβουν μὲ καλὸ
διώξετέ τους μὲ τὸ ζέρι.

Ἔξω, Τουρκαλὰ μπαμπισίη,
πού φορεῖς στραβὰ τὸ ροῖο,
κάρβουνα νὰ μὴν ζοῦσεῖν τὰ μεγάλα σας βασιλεῖα
μὲ τὰ τόσα σῦρε κι' Γλα,
νὰ μὴ θίλετε Δραγόνους, Βερσαλίους, καὶ λοιπούς,
ἄσπρους καὶ κόκκινοπούς,
μῆτ' Ἑγγλέους, μῆτε Σκώτους μισογόμους ὡς ὅτ' ὄνουν
γιά τῆς Κρήτης τὸν ἄγωνα.

Ἔξω, Τουρκαλὰ μπαμπισίη,
πού φορεῖς στραβὰ τὸ ροῖο,
νὰ γελᾷ κι' ἐδῶ μπουνάσσα,
καὶ νὰ λείψουν τοῦ Σουλτάνου
τὰ παλαρὰ τὰ τρίτσα κἄταρα,
καὶ τὸ φουσκώμα τοῦ διάνου.

Μῆτε Μπίης ἐμπροστὰ σας νὰ κορδώνεται θραούς,
ὅτῃς πατρίδες σας νὰ πᾶτε νὰ συχάσετε καὶ σεῖς,
νὰ μὴν ἔχετε ἄλλῳδες,
νταραβέρια καὶ μυελῶδες
μὲ βαρβάρους Τουρκαλάδες.

Τώρα ναι, κι' ἐγὼ πιστεύω πὺς θὰ πᾶν ὅτ' ἔξακουμπήσα
ὄχιος σκίρτσα καὶ παχιόβια,
κι' ἂν τὸ ζήτημα τὸ πρῶτον τῆς φουγάλας δὲν λυθῆ
κἂν Ὀκτώβρη, κἂν Νοέμβρη, κἂν Δεκέμβρη, κἂν Γενάρη,
μὰ δὲν χάρηκαν οἱ μῆνες, κἄποιος μήνας θὰ βρεθῆ,
πού θὰ φύγουν ἄρον ἄρον τοῦ Γιάλλ' οἱ Γενιτσάρου.

Μὰ καὶ τοῦτο σὲν δὲν γίνῃ
κι' ὄλας ὁ στρατὸς ἂν μείνῃ,
μὴ θυμώσετε καθόλου καὶ δὲν θάναι γιὰ κακό σας,
καὶ τὸ ὄλοιο τὸ νησί,
κηδεμένος του χριστοῦ,
θάναι ἄλιο τοῦ Σουλτάνου, θάναι ἄλιο καὶ δικό σας.

Φᾶτε Ρουσσικὰ γαδιάρια,
φᾶτ' Ἑγγλέικα μπιρτικία,
πὶτι πατὲ καὶ μακαρόνια,
ὄσοτ' εἶμένα τὰ γαυτάρια,
ὄσοτ' εἶμένα τὰ τουρικία,
τὰ νευπούτια, τὰ πρῶνια,
νὰ τὰ πάω ὅτῃν Ἀθήνα
νὰ σκοτώνονται μ' ἐκείνᾳ.

Ὁ Ναύαρχος σκιδώνεται
κι' εἰς λόγους ξεσδερόνεται.

Ξέρω, Ναύαρχοι, πὺς ὄλοιο δὲν σὰς πέριον τὸν ἄερα
κι' ἂν ὄρη μὲ παρασύρη.

Ξέρω τῶν Ρωμηῶν τὰ λόγια πὺς τὰ γράφετ' ἐκεῖ πέρα,
πού δὲν πνέειν τεμπειοίρι.

Ξέρω δὲ κι' ἐγὼ πὺς ἐγὼ Ταρταρῆνικο μηλοῦ,
καὶ μ' ἀρείει μὲ τοὺς ἄλλους, χρυσοστόλοισι λαίμοι,
τὴν προστάτεια τὴν Δύσιν νὰ τὴν κερανοβολῶ
μὲς ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου, μὲς ἀπὸ τοῦ Χαραμῆ.

Κι' ἂν μισὸς δὲν πάρη λόγος θυμωμένος καὶ ὀρυμῶς
ὅτῃν δίκῃ μας τὴν πατριδα,
πρέπει κατὶ νὰ σὰς λέμε γιὰ νὰ δείγνουμε κι' ἐμεῖς
φιλοπάτριχα φροντίδα.

Δὲν ἀρᾶζει δὲ καὶ τὴση βουδαμάρα καὶ σιγῆ,
κι' ἂν μεγάλως σὰς λυθῶ,
πλὴν σφείλω νὰ σὰς πῶ
πὺς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος κι' ἱπποτῶν διαγωγῆ,

Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, φουάζετε, κοπήσετε τὸ ροῖο,
καὶ τὸν στρατὸ νὰ σταλέτε μὲς ὅτ' Ὀυλῆς πεσκέισι.
Μὲν σὰρ Ποτιεῖ, μὲν σὰρ ἄμι,
ὄσοτ' ἀπὸ Ἀγγλο-συνόρομῆ,
καὶ σὺ, Σαρκόλωρ, βροθὰ τον καὶ λέγε τον χρυσό σου,
καὶ σὺ μὲ τούτους, Ἰταλιέ, σῆμα κι' ἀνασκουμπώσου.

Ἐπάκουσόν μου, σιρ Νοῦλ, πὺς γόμωσιν στερλίνας
βάζεις μὲς ὅτ' ὀκάνοι σου καὶ τὴν θαρρεῖς παχιόβια,
νομίω καὶ Κατάστημα πὺς ἔχεις ὅτ' Ἀθήνας,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, Νοῦλ-Κουσαντινίδη.

Τώρα πλέον πὺς σὰς τάπα, θὰ κἄνισω ἄληθ' ἴππα,
καὶ θὰ πάω ὅτῃν Ζαφήμ νὰ τοῦ πῶ τὸ τί σὰς εἶπα,
κι' ἴσως νῆα ν' ἀποστέλῃ ὅτ' Ἀδωνάεις μανιρέτσα...
χαίρετε πρὸς τὸ παρὸν
κι' εἰς κατὰλλῳλον καιρὸν
θὰ ξανάλω, Ναύαρχοι μου, νὰ σὰς ψάλλω καὶ τὰ ρέστα.

Σὰς ἀφίω πρὶν ἀκούσω νὰ βροντήσῃ τὸ κανόνι...
χαίρε Ρώσσι κι' Ἀγγλο-Γάλλε, χαίρε μὲ μακαρόνι.

Καὶ μακαρόνιαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Ζωὴ καὶ Φύσις, ἀπ' αὐτὸ τὸ εἰδωλεῖν τὰ μῆνες
ἔβλεπεν ἔργον πάγκαλον τοῦ Παύλου τοῦ Νηρέα,
μὲς γραβῆσι προσελθῶσι,
τὰ μέλισσα περικαλοῖσι.
Ἐκεῖ φοιτῆς ποιητικῆς φρεσινωμένης, ὄλοιο,
ἐκεῖ καὶ γλώσσῃ κι' ἄλλῃ συναμύλλεται κἄλλοι,
καὶ κόπος παλαῖος περὶ τὸν ποιητῆν ἔμηνον,
κι' ὁ ποιητῆς ἡλιερατὶ καὶ κλιαντὶ κόπος νῆσι.

Μετ' ἔβλεπεν σπᾶσει κι' ὁ Ρωμηῶν πρόνομος ὁ Ἐναγγεῖλῃ
καὶ νέον ἔργον κατ' αὐτὸς τοῦ Χ' Κρηνοσβῆλῃ,
τῆς Στάνης Διηγήματα, κερματικῆς βιβλίον,
μὲ σφῆρες γλώσσῃς ὧσταντι καὶ πάρος εἰδωλεῖσι.

Τὸ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον ὄλο μέτρα καὶ πᾶσι
ὅτων Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, ὀκαπέντε ἀειδμός.